

A Diósd Református Gyülekezetben április 4-én elhangzó – húsvét vasárnapi alkalom - leírt változata:

Lekció: János 19,38-42.

[38](#) Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól –, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus holttestét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus holttestét. [39](#) Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment Jézushoz, és mirhából és aloéból készült olajat hozott, mintegy száz fontnyit. [40](#) Fogták tehát Jézus holttestét, és leplekbe takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. [41](#) Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. [42](#) Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust.

Textus: János 20,1-10.

1 A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. 2 Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. 3 Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. 4 Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. 5 Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. 6 Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, 7 és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. 8 Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. 9 Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. 10 A tanítványok ezután hazamentek.

Javasolt ének: 185. és 356. dicséret

Igehirdetés: Feltámadt élet – éledező hit

A húsvéti csoda-esemény János evangéliumi leírásában vagyunk. Mondhatni, hogy egy új sorozatot nyitunk a mai nappal, ami persze folytatása az eddigieknek. Eddig Jézus szenvedéstörténetét vettük a böjti időszakban. János evangéliumának 18. részétől kezdve, folyamatosan olvasva az evangéliumot, jutottunk el a 19. rész végéig. Most pedig, folytatva az evangéliumot, haladunk a feltámadástörténetekkel. Végig szereplő, főszereplő Jézus. Mert „találkozástörténetek” lesznek velünk Pünkösdig. A feltámadott Krisztus találkozásai az övéivel, ezt látjuk a 21; befejező részig.

De itt és most a két sorozat összekötő szakaszában, a mostani húsvét vasárnapi szakaszunkban nem szerepel Jézus. Nincs jelen. Vagy legalábbis elsőre úgy tűnik. Elsőre zavarba ejtően üresnek érezzük így ezeket a leírásokat. Emberek, akik tesznek ezt-azt, meg hisznek is, meg talán nem is. Pedig nem üresek a most felolvasott történetek, a sír üres! Ezekből a történetekből is gazdagodhatunk.

I.

Az emberi oldal tehát erősnek tűnik: Lássuk a 19,38-42 szakasz. Arimátiai József, és Nikodémus, akik eddig titkon voltak tanítványok, most Jézus halálával kilépnek ebből a titkos történetből. Ők azok, akik eltemetik Jézus holttestét. Végső tisztességet adnak, királynak járó bőséges illatszerekkel gazdagítva az elhunyt testet. Mondhatnánk, nem történt itt semmi, ez csak üres eseményleírás. Krisztus halott, mindezek csak emberi, erőtlenségek...

Biztos? Két – eddig inkább titkos tanítvány, most nyilvánosságra lép, jó módú, hírneves emberek, egy rabszolgának kijáró büntetést elszenvedett ember mellé állnak. Annak megholt állapotában, amikor már nem tudják ezzel visszahozni. Nem jön oda egyik közelebbi tanítványa sem, de ők ott vannak. Mi ez, ha nem hit és jellemfejlődés?! Ó bárcsak többször lépnénk át a félelmeinken, győznénk le azokat, és növekedne a hitünk, és cselekedetünk! Mert a Bibliában a félelem ellentéte a hit. Ami felülről jövő ajándék. Jézus halála még így is megmozgat embereket. Ki más mozgatná őket? Ki más lenne a történet mögött lévő cselekvő Úr?!

II. És a másik történet? Lássuk azt is! (János 20,1-10.)

Mária Magdaléna reggel kimegy a sírhoz. Látja az elvett követ, szalad a tanítványokhoz: „ellopták Jézus testét”. Mire János és Péter, szinte futóversenyszerűen odamegy a sírhoz, és bár János ér oda előbb, és látja- észreveszi a lepleket, de nem megy be a sírba, csak behajol. Péter másodjára ér oda, ő az idősebb, ő lép be a sírboltba előbb. Ő is lát. Egy másik igét használ a szentíró, ami az „alaposabb látást” jelenti. Jobban szemügyre tudja venni a dolgokat, hisz ő beljebb van. Sőt még a külön összehajtogatott fejkendőt is látja. Végül belép a gyorsabb, fiatalabb tanítvány is, minden bizonnyal János, és azt olvassuk: lát és hisz. Itt a látásra használt szó leginkább a „megértette amit látott” szót jelenti. Összeáll a kép.

Mi is? Hogy nem lophatták el a testet. Nem vihették el a testet. Akár rossz akár jó szándékkal tették volna ezt, nem vették volna le a leplet az elhunyt testről. Ráadásul ott van egy külön fejkendő is. Máshova téve, külön összegöngyölítve. Nem kapkodott, aki ezt tette. E mögött Isten keze van! Hisz, teszi hozzá a Szentíró. Látja a körülményeket, megérti és hisz. (Nemrégiben mondta nekem valaki, „olyan dolog történt velem Károly, miután imádkoztam, pont akkor hívott valaki, aki mondott olyat, ami akkor nekem nagyon kellett. Biztos vagyok benne hogy Isten áll mögötte, Ő cselekedte ezt.” Látta a körülményeket és erősödött a hite.)

Egyből utána hozzáteszi a Szentíró, (9.vers) még ugyanis nem értették az Írásokat, hogy fel kell támadnia Krisztusnak. Még nem volt „Írásértésük”. Azaz: nem eleve hittel futottak a sírhoz. Nem teljes nyugodtsággal kocogtak Péter és János, hogy „japersze”, igen, most támadt fel Krisztus, megyünk, megnézzük az üres sírt. Nem volt egy magabiztos, az eseményeket megelőző hitük. Most született a hit. Ha halljuk a fokozást, értjük a Szentíró célját. Egy picit lát Mária. Egy picit többet János először, még egy picit többet Péter, és végül János azt mondja magáról, látott, megértette, összeállt, és hitt. A hit fejlődött, alakult, változott. Az eseményeket látva összeállt egy egésszé.

Nos, a két történetet végig gondolva néhány egymásra épülő konklúziót levonhatunk:

1, A hit fejlődik változik, alakul. Nem kell azon idegeskedj, hogy épp hogy állsz vele. Lehet, hogy küzdesz vele. Lehet, hogy te szerinted igazából nincs is, meg inkább az csak kételkedés. (de mégiscsak itt vagy valamiért és hallgatod most ez az alkalmat!) A hit és a jellem alakul és változik. Fejlődik. Adatik.

2, Nem értelem nélküli a hit. A szeretett tanítvány látása mögött az értelem nagy munkája állt. Hogy összeálljon a kép. A hit nem kapcsolja ki az értelmet. A hit keresi az értelmet. Igazi működésbe hozza. (Meg az érzelmeinket is)

3, Ez a történet végtelenül emberinek tűnik elsőre??? Nincs jelen Jézus? Oda utalok vissza, amivel a prédikáció elején indultunk. Nem, nem emberi. Hiszen Jézus halála mozgatta meg először a két titkos tanítvány hitét a félelmeivel szemben, majd a cselekedeteit. A Péter-János – Mária történetben Jézus feltámadása áll az üres sír mögött! Itt még nem találkozik velük, nem szólal meg, nincs jelen fizikailag, de már legyőzte a halált! Péter és János szívében és lelkében a Jézusi csoda mozog. Persze, hogy jó tenni a hitért, futni a hitért, akarni a hitet, és nyitottá lenni a hitre. De a hit válasz. Mint ahogy a gyermekünk azért kezd el beszélni, mert mi beszélünk hozzá. És azokból a szavakból rakja össze a sajátját, sőt az egész kis világát. A beszéd: életető erő. Az Isten bennünket megelőző cselekedete, a mi hitünket és tetteinket megelőző, még a hajnalban kelő asszonyoknál is hamarabb cselekvő Úr van: aki legyőzte a halált.

4, Összecseng ez mindazzal, amiről néhány vasárnappal később fogunk ebben a sorozatban hallani Tamás kapcsán. Aki nincs jelen, amikor a többieknek megjelenik Jézus. Majd később neki is megjelenik, úgy hogy ott vannak a többiek is. Tamás hitvallást tesz, Jézus pedig azt feleli: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.” Nem látjuk mi sem az Urat fizikailag, a húsvéti hit ajándéka mégis a mienk lehet.

5, Igen, mind kissé értetlenül állunk ezekben a hetekben, hónapokban. Néha értjük, néha nem értjük, mi történik velünk. Persze véleményünk mindig van. Mindennél előbb. De az az igazság, hogy nem értjük nem pusztán a „nyitást” és a „zárást”, a „vírust”, az „oltást”, meg a „mutációt”, hanem a halottakat sem. A halottjainkat. Nem értjük az ítéletet, a felmentést. De mindent ami most történik mégis megelőzőtt Isten. Nem kell Ő nélkül szemlélnünk életünket. Futhatunk, vagy mehetünk Ő utána. Kereshetjük Őt, kérhetjük Tőle a látást, a megértett dolgokat, és az abból fakadó hitet. Ha hiszel, ha alakul, ha változik, ha fejlődik a hited: azaz múlik a félelmed, növekszik az Isten iránti hűséges cselekedet, e mögött az a megértés van, és gyarapszik, hogy Ő legyőzte a halált. Minden most történt dolgunk előtt. Ő már legyőzte a halált, és a sír üres. Nem csak a Övé. Hanem átvitt értelemben a mienk is. A tied és az enyém. A feltámadás reménységétől. Ez a mi végső, ennél a földi világnál túlmutató reménységünk. És ez ad mégis hitet, erőt az itt és most-ban a félelmeinkkel szemben, helyt állni, hinni, szeretni, tenni a dolgunkat. Legyen így. Ámen.

Imádság:

Köszönjük Urunk Neked a Feltámadás csodáját, az üres sírt! Köszönjük, hogy mindent megelőz a Te jószágod és szereteted. Ezért mindent szemlélhetünk ebből a szempontból, a Tőled elkért nézőpontból. Köszönjük, hogy életünk nincs rejtve előtted, Te előbb szerettél és előbb cselekedtél nálunk. Köszönjük, hogy hitünk és tetteink válasz Teneked, aki tanítasz minket beszélni, a szeretet nyelvén élni.

Kérünk Téged, hogy feltámadásod ereje hadd hassa át a tied gondolataid és érzéseit ezekben a napokban, akár a halál akár az élet kérdései járnak az eszünkben. Kérünk, hogy add a Te vigasztalásodat a gyászolóknak. Add a Te Lelkedet az emlékezőknek. És kérünk Urunk, hogy gyógyíts, erősíts, állíts talpra betegeket, adj hitet és türelmet az egészségügyben dolgozóknak.

Ámen!

Hirdetések:

- **Áldott Húsvéti Ünnepeket kívánunk mindenkinek!**

Áldás, Békesség!

Diósd, 2021.04.03.

Pogrányi Károly